

Predmet: *Brčko* – optuženi Boban Pop Kostić

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

(ovaj predmet ustupio je Osnovni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine)

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ

Optuženi: Boban Pop Kostić

Objavljanje presude: 05.11.2015.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Objavljivanje presude

Sudsko veće je u ponovljenom postupku jednoglasno donelo presudu kojom je optuženog Bobana Pop Kostića oslobodilo od optužbe da je izvršio krivično delo ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

Prilikom obrazlaganja donete presude, predsednica veća sudija Vera Vukotić je navela kako je okrivljeni negirao izvršenje dela, navodeći da je u Vojsku Republike Srpske mobilisan 9. maja 1992. godine i odmah poslan na položaj koji je bio udaljen od Brčkog oko 10 kilometara, tako da kritičnog dana, odnosno 10. maja, nije ni bio u Brčkom. Kada se nakon desetak dana vratio sa položaja, obzirom da mu je majka Muslimanka iz Brčkog i da je imao dosta rodbine sa majčine strane, proveravao je gde se nalaze, pa je tako otišao i do logora Luka. U isti nije mogao ući naoružan. Negirao je da je ikada imao i koristio metalni bokser i naveo da oštećenog Muhameda Bukvića ne poznaje. Potvrdio je da se u jednom periodu zabavljao sa devojkom koja se zvala Edina Bukvić, ali da je njenog oca znao možda samo iz viđenja. Takođe je naveo da nije poznavao Konstantina Simonovića. Sud je cenio iskaz svedoka Hasana Kamberovića koji je u logoru video oštećenog i da je isti pretučen, ali ovaj svedok nije video ko je oštećenog povredio, niti mu je oštećeni to rekao. Svedok Nermin Dervišević takođe nije video optuženog da nanosi povrede oštećenom Bukviću, dok je svedok Konstantin Simonović naveo da ne poznaje ni oštećenog ni okrivljenog. Svedok Džafer Deronjić naveo je da je video u logoru oštećenog koji je bio izobličen od batina, ali i da nije video ko ga je povredio, niti mu je tada oštećeni rekao ko mu je naneo povrede. Kasnije, kada je 1999. godine boravio u Hagu kao svedok, sreo se sa oštećenim koji mu je tada rekao da ga je u logoru tukao neki Pop čija je majka Muslimanka. Međutim, ovaj svedok je u svom prvom iskazu pred policijom naveo da je u logor doveden 9. maja 1992. godine i da je tog dana video oštećenog koji je tada već bio prebijen. Sud je putem video-konferencijske veze ispitao i oštećenog koji živi u Australiji, koji je na svoj zahtev dobio status zaštićenog svedoka i svedočio uz mere zaštite - isključenje javnosti i zatamnjenje lika. Njegovo svedočenje pratio je sudski veštak - neuropsihijatar Ratko Kovačević. Oštećeni je prilikom svedočenja naveo da ga je u logoru prvo tukao „Kole“ (Konstantin Simonović), a da su ga sutradan, odnosno 10. maja 1992. godine, tukli i „Kole“ i optuženi. Optuženi je tada bio u maskirnoj uniformi, na ruci je imao metalni bokser i udario ga je po glavi, slomio mu nos i razbio zube, dok ga je „Kole“ udario palicom po telu i polomio mu rebra. Tokom tuče, koja je trajala sat vremena, nije gubio svest. Optuženi i „Kole“ tražili su da napiše kada hoće da ga ubiju. Sutradan ga je tukao Goran Jelisić. Takođe je naveo da je sa optuženim pre rata bio u dobrim odnosima, i kategorički je tvrdio da se optuženi zove Slobodan Kostić. Međutim, negirao

je da je u Hagu razgovarao sa svedokom Deronjićem o tome ko ga je tukao u logoru. Naveo je da je lošeg zdravstvenog stanja, da je pre rata lečen kod neuropsihijatra, ali da je šizofreniju dobio nakon rata, a naveo je i koje lekove sada koristi. Dolazio je u Brčko pre tri meseca, ali se "boji da dođe u Beograd među četnike". Sud je cenio iskaz oštećenog dat pred Kantonalnim sudom u Tuzli, u kojem je naveo da je u logoru sreo optuženog, da mu je ovaj držao nož pod grlom i da ga je jednom udario, a da ga je „Kole“ udario palicom po glavi i da je od batina izgubio svest. Oštećeni je dao i iskaz pred Federalnom policijom u Australiji u kojem je naveo da ga je Simonović tukao sve vreme, da ga je i optuženi udario bokserom i slomio mu nos. U iskazima oštećenog postoje razlike - koliko ga je optuženi udario i da li je tom prilikom gubio svest. Veštak Kovačević ukazao je na nelogičnost navoda oštećenog, pre svega u pogledu njegovog zdravstvenog stanja odnosno navoda od kada boluje od šizofrenije. Objasnio je da je to bolest koja se dobija u adolescentskom uzrastu i da je medicinski neopravdano da je oštećeni oboleo od šizofrenije nakon rata, kada je imao 42 godine. Takođe je naveo da su lekovi koje je oštećeni nabrojao kao lekove koje koristi, zaista lekovi koje koriste oboleli od šizofrenije. Međutim, radi se o veoma zastarelim lekovima. Imajući u vidu da oštećeni živi u Australiji koja ima veoma razvijenu zdravstvenu zaštitu, sumnja da mu prepisuju te lekove. Veštak se osvrnuo i na iskaz oštećenog, navodeći da osoba koja je dobila teške telesne povrede kao što su udarci po glavi, lomljenje nosa, izbijanje zuba i lomljenje rebra, trpi velike fizičke bolove i strah, usled čega joj je mogućnost zapažanja i pamćenja veoma sužena. Stoga oštećeni ne bi bio u mogućnosti da uoči i zapamti toliko detalja koje u svom svedočenju navodi. Smatra da se kod oštećenog prepliću delovi sećanja i kasnija reprodukcija događaja koju je tokom vremena stvorio.

Obzirom da svedoci nemaju neposredna saznanja ko je povredio oštećenog, da okrivljeni negira izvršenje dela, da je oštećeni duševni bolesnik, da dolazi u Brčko ali da ne želi da dođe u sud, a uzimajući u obzir i nalaz veštaka da oštećeni nije bio u mogućnosti da zapamti toliko detalja koliko navodi, sud je, u nedostatku dokaza, odlučio u korist optuženog i doneo oslobađajuću presudu.